

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Salamon Béla :

Szerző

244

Cím:

Telefon-DOLGOK

Forrás:

Népszava

Tárgy

385-22

Hely

Idő

" 458 "

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

458. W. 27.

Azelőtt hosszú éveken át kedvenc kabarétémák voltak a telefonkiszasszonyok. Ilyeneket mondtak nekik: »Mi az, nagysád, a fülén ül?« Vagy: »Eddig aludt?« stb.

Aztán jött a telefonautomata, a tárcsázás és az ideges telefonálók mit tehettek egyebet, minthogy nem tudtak a telefondolgozókkal veszekedni, mérgükben nagyot ütöttek a készülék fejére. Én csak jókat mondhatok a telefonról és annak dolgozóiról.

*

Az október 23 utáni napokban és hetekben valóságos hősök voltak a telefon dolgozói. A lövöldözés alatt mindenki aggódva gondolt a tőle messze lakó rokonaira és barátaira. Sok szám nem jelentkezett,

mert a harcok alatt megsérültek a vezetékek. Én az orvosommal és másutt lakó családommal szerettem volna beszélni. Felhívtam találomra a Lehel téri Lipót központot, s a szám, legnagyobb csodálkozásomra, jelentkezett. Kedvesek és készségesek voltak. Az utcára nemigen lehetett kimenni, de amit a központból lehetett, elintézték, megjavítottak. Sokszor éjjel-nappal ugyanaz a hang jelentkezett.

Az egyik szerelő gyalog jött be Rákospalotáról, a másik kerékpáron jött Ceglédre és egy hétig haza sem ment. Hősként tiszteltem őket társaikkal együtt.

*

Most elmondom az én telefon esetemet: 1947-ben új lakásba költöztem, ahol nem volt telefon. Akkoriban életem újja az ország és nem csoda, hogy nehezen lehetett telefont kapni. Nem úgy, mint ma (ma még nehezebb). Bizva kis népszerűségemben, s abban, hogy már többször felleptem társadalmi munkában a Lipót-központ által rendezett előadásokon, elhatároztam, hogy megkerülöm a hivatalos eljárást (csapóajtók tömegét), s személyesen próbálom kijárni a telefont. Reggel tízkor mentem el hazulról és a feleségem lelkemre kötötte, hogy pont ket-tőkor legyek otthon ebédre, mert reszelt májat csinál és ha soká állni hagyjuk, ehetlenné válik. Természetesen megígértem, mert nagy tisztelője vagyok a reszelt májnak. Elmentem a Lehel téri központba, ahol, mint régi ismerőst, nagyon kedvesen fogadtak. Elmondtam, hogy sürgősen szükségem lenne egy telefonra. Sürgősen? — kérdezte egy főmérnök. Most két-három hónani várakozás villámgyors-

nak számít. Kétségbeesve magyaráztam, hogy életbevágóan fontos lenne a dolog. Megnyugtattak, hogy mindent el fognak követni. Onnan kimentem a Pamutiparhoz egy előadás megrendezése ügyében, s folyton néztem az órát, nehogy lekéssem a kétórás

borjómáját. Sajnos, csak két órákor indultunk vissza, megérkeztünk fél háromra. Feleségem azzal fogadott, hogy most főzhet új ebédet, mert a máj már teljesen kiment a formájából. Szabadkoztam:

— Nem kártyázni voltam (minden férj ezt mondja), hanem üzleti ügyeim voltak.

— Legalább hazatelefonáltattál volna, hogy késni fogsz — mondja a feleségem. — S mosolyogva bevezetett a szobába, ahol már ott volt az aznap kért telefon, felszerelve. Elöttem azóta senki ne merje a telefondolgozókat szidni (még én se).

*

Feladtam egy üdvözlőtáviratot a mi drága Medgyasszay Miminknek, abból az alkalomból, hogy megkapta a gyönyörű Kossuth-díjat. De Benczur utca 1 helyett tévedésből Bajza utca 1-et irtam. Szombaton felhív a 70-es posta, s közli velem, hogy Bajza utca 1 alatt nem lakik Medgyasszay Vilma. Megnézték a telefonkönyvben is (nem kötelese-

gük), de nincs telefonja. (Hiába, a magyar posta páratlan.) Nagyon szépen megköszöntem a figyelmüket. Majd érdeklődöm a színházaknál — mondtam — s vissza fogom hívni őket. Hétfőn fel is hívtam őket. Már más tisztviselő volt a megadott helyen, de — és ez jellemző — tudott a dologról, s elmondta, hogy érdeklődtek a Rádiónál is, ott nem tudták megmondani a helyes címet. Igaz, hogy vasárnap szünnap volt. Bemondtam a helyes címet, amelyet közben megtudtam. (Még ők köszönték meg.)

Másnap újra felhívott a 70-es posta és közölte velem, hogy a táviratot 10 óra 10 perckor a címzett átvette.

*

Ugye, hogy tudjuk mi dicsérni is a postát — ha van miért.